

TI
ZEN
KÉT
CSIL
LA
GÚ
KO
RO
NA

SÍK SÁNDOR

**TIZENKÉT CSILLAGÚ
KORONA**

SÍK SÁNDOR:

TIZENKÉT CSILLAGÚ KORONA

VERSEK A BOLDOGSÁGOS SZÜZ MÁRIARÓL

E 2. kiadásból ötszáz számozott példány készült a magyar
piarista iskolák jötevői, tanítványai, barátai számára.

Mit Druckerlaubnis der Ordensprovinz der Piaristen in Österreich, vom
31. Dezember 1958, Z. 91/58. — Neudruck auf Grund der ersten unga-
rischen Auflage im Selbstverlag des Piaristenordens, als Manuskript
vervielfältigt.

E verseskötet első kiadása 1947-ben Budapesten jelent meg,
Kalazanti Szent József halálának háromszázadik évfordu-
lóján. Jelen második kiadást

Kalazanti Szent József Első Magyar Utódjának

DR. TOMEK VINCE

Generális Atyának

ötvenéves szerzetesi
jubileuma (1908 - 1958) alkalmából ajánlják fiúi tiszte-
lettel és szeretettel

a külföldi magyar piaristák

És nagy jel tűnék fel az égen: egy asszony, akinek öltözete volt a nap, és lába alatt a hold, és fején tizenkét csillagból álló korona.

János: Jelenések Könyve 12, 1.

Dicsőség és hála a Szentháromságnak, hogy nekünk adta Szűz Máriát, akinek ruhája a nap, lába alatt a hold és fején tizenkét csillagból álló korona...

Felajánlom ezt az imádságomat a katolikus anyaszentegyház javára, a katolikus hitnek terjesztésére és a békének a keresztény fejedelmek közt való megszilárdítására.

Kalazanti Szent József: A Boldogságos Szűz tizenkétszillagú koronája.

A MARCALI SZÜZMÁRIA

A MARCALI SZÜZMÁRIA

I.

A városból, ahonnan egyre mennék,
Ahol a földet nem öleli ég,
És nincs ahol az angyal megjelennék,
S a Szűzmária árván ácsorog
A kórház előtt, kőbe kötözötte,
Onnan jövök, - és nem hiába jöttem:
Rátok bukkantam, Mennyei Karok.

Most itt vagyok, ahova egyre jönnék,
Itt hallgatom ezernyi hangotok,
Fűben-fában zenélő angyalok,
Akik a búza templommélyi csendjét
S a szőlőfürtök csurranó delét
Zsoltárütemre hangoljátok egybe,
- Itt hangolgattok, a marcali hegyben.

Járom a szőlőt, amerre a bönge
Kakukfűves lankája elgyűrűz,
És a dúlóban szembejön a Szűz.
Körtüldongják tücsöknyi angyalok,
Kapa a vállán, fején tarka kendő,
És kék szeméből a Megszületendő
Csillaga mosolyog.

II.

Mi Asszonyunk, te itt lakol!
Az a jó meleg trágyapárás:
A betlehemi csöpp akol.

A félhajas tető alatt,
Ahol harsog a gyaluforgács,
A názáreti Ács farag.

A boglyas Tábor integet
Felhóival a vízen túlról,
Mint Badacsony és Szigliget.

S a nagy tó: a Tibériás.
A fövényen hálót egyenget
Tizenkét hallgatag halász.

Ez az a föld, ez az a táj,
Ahol az ég-föld összeérnek,
Ahol az Angyal föl-lejár.

Ez az az áldott levegő,
Ahol elfelejt zakatolni
És fenekedni az idő.

Itt fák és lelkes állatok
Imádkoznak, s az ember: ember,
Teremtetett s megváltatott.

Itt édes bort ad innia
S kenyeret tör az embereknek
A Krisztus, az Ember Fia.

És téli estén, fonogatván
Az asszonyok közt ül a padkán
Asszonyunk Szűzmária.

III.

Most itt a dombon megtaláltam,
Ötven év bújócskáin át
Az igazi Szűzmáriát,

Kit mostanáig eltakartak
Kontárok és kereskedők,
S a legnagyobb kontár, a góg.

Ismertem jól gyermekkoromban:
Ez ő, ez ő, ráismerek.
Az emlékek özönlenek.

Éppen ilyen szépen mosolygott
Két dundi fej közül reám
Édesanyám ágya falán.

Igy láttam a besnyői dombon,
Hogy félálomban jött felém,
Nagyboldogasszony éjjelén,

Amíg virrasztva énekelnek
- És tűz és angyalszárny suhog -
Sok tízezernyi búcsusok.

E kép elé kísértem egykor
Sok ministrálás reggelen
Imádott első mesterem.

E sokkönyves és sokfiús
Képről szólított maga mellé
A máriás Kalazancius.

Ó, hányszor néztem ezt a képet!
De később minden mást mutat,
Józanná lesz az áhitat.

Ó, józanarcú oktalanság!
Ma már tudom: itt, itt, e kék
Palást alatt a bölcsesség.

Most itt, ezen a régimódi
Elfeketedett nyomaton
A Titkok Titkát kutatom.

E szőlőillatos kezekkel
Lelkemen végigsimogat
A gyerekkori áhitat.

Hadd dúdолоk hát újra meglelt
Anyámnak kisfiús imát:
Tizenkét-csillag koronát.

IV.

De jaj, ezek a csillagok,
Anyám, ezek nem olyanok!

Nem mint a boldog mennyei
Koszorúd bizodalmas fényei.

Haloványak és betegek,
Ezek a mi csillagaink: sebek.

Ha közel nézed: vörösök,
Mint a megaludt vérrögök.

Jaj, testünk-lelkünk csupa seb:
Üres gyomor, bedőlt ház, pusztaszab,

És pusztaszív, - romok, romok,
Mégfertőztetett templomok,

Oltárokon idegen istenek, -
És azok, akik nincsenek...

De te szívünkben olvasol
És szánva szánsz és nem botránkozol,

Ha mikor ávét rebeg ajakunk,
Akkor is sebeinktől sajogunk.

Te jól tudod, hisz ember vagy te is,
Hogy emberek vagyunk, s tízszerte is,

Százszorta is épp akkor emberek,
Mikor imánk esője megered.

Tudod: míg a tömjén lehelte füst
Fehér felhője égre szállni küzd,

Lenn, a tüzes rácson, a parazsak
Morzsácskái vörösen izzanak.

**TIZENKÉT CSILLAGÚ
KORONA**

ÜDVÖZLÉG Y!

Magasztalja én lelkem az Urat
És Azt, akiben teljes az Ő kedve,
Akiben minden titkot megmutat,
Egyetlen szép mosollyá édesedve.
Hogy is lehetne hozzád más szavam
Legelsőben, mint a magasztalásé!
Hadd mondom, százötvenszer, boldogan:
Áve Mária! Üdvözlég Királyné!

Magasztallak, mert nem hallgathatok.
Füst a szavam és az életem kérész,
Mégis, mégis: olyan állat vagyok,
Mely egyenesen jár és fölfelé néz.
Fölfelé néz, mert fön n valami v a n,
És föl beszél is: van kihez beszéljen
És ha beszélek: nem féreg magam,
De minden fölfelé nézők nevében.

Hogy éhezne már szólni valamit
Fölfelé ez a süketnéma század,
Amelynek ebnyüszítés lett a hit
És aljasság a fölséges alázat!
Émelyedik a futószalagon
Gyártott eszmények hánytató szagától,
A prófétáktól a zsibpiacon,
Az elvektől - az embertől - magától!

Hogy magasztalna lelke már urat,
Testtel-lélekkel rína már imádni!
De nincsenek a földön már urak,
Csak szolgák vannak és szolgák szolgái.
A szó, mit-a mélyből kiáltana,
A káromkodás undorában elfagy.
Ó Egészen-szép,
Ó Istenanya, ó Ember-anya,
De jó az Isten, hogy te még mienk vagy!

A KÉK PALÁST

*„Anyai palástod fordítsd oltalmunkra!”
(Boldogasszony Anyánk)*

Amelynek színe mint a menny
És mint az édesanya-szem,
Olyan ölelő, olyan áldott,
Énekelem a Kék Palástot.

Kék mint az ég, jó mint az ég:
Mélység, magasság, messzeség,
Körülkarol és el nem enged,
Megharmatoz és fölmelenget.

Olyan könnyű a mosolya!
Búzavirág és ibolya.
És mégis oly kimerhetetlen
És titokzatos, mint a tenger.

Ó tőlem milyen messze már
Amely eléd bírálni jár,
A farizeusi szemöldök.
Már gyermeki bizalmat öltök.

Bizalmat, jó meleg ruhát:
Ha rám uszítja táborát
A Bűnnek Isten-túrte titka,
Elburkolózom ráncaidba.

De nem magam, mind elhozom,
Kiért a gond mázsája nyom,
Mind, mind aki kedves szívemnek,
Kézen vonom megbújni benned.

Az árvákat, a foglyokat,
S kik megjárták a poklokat
A sötétség évein által, -
Fogadd alád, anyai Fátyol.

S akik után szívünk sajog,
A nagyszemű ártatlanok,
A kisdedek, s akik még jönnek
Másnapján az eldúlt özönnek. .

De már nem is imádkozom :
Úgy buzog föl a bizalom
Szívem megéledt melegéből
Mint a forrás a föld szívéből.

Fölöttem a végtelen ég,
Lenn: hallgató arany képék:
Keresztbe kötve várja sorsát
Szegény, pihegő Magyarország.

Az eleven-kék bolt, a menny
Mintha libbenne odafenn;
És békére és háborúra
Egy nagy kék palást ráborúlna.

SZÜZEK KIRÁLYNÖJE

A szűzekért könyörgök hozzád,
Akik a port fehér lábbal tapossák
S úgy lejtene az ingovány felett,
Nem ér fel hozzájuk a döglelet.
Ma még nem ér, -
Ó, hadd maradjon lábuk hófehér!

Nézd milyen szépek, hajnal-harmatossak,
Orcájuk (ó szeressed, simogassad!)
Most fejt meleg tej, hús rózsaszírom, -
Fiú, leányka, ifjú, hajadon,
Tíz- és húszévesek, -
Meggyfanyarok, barackhús-édesek.

Rád emlékeztet minden mozdulatjuk,
A dudva, tüske szétsimúl alattuk,
Ahol járnak a gyom világ között,
Sóhajtanak kicserzett bűnösök:
"Szép volna élni, - jaj!"
Ó, legyen értük ima e sóhaj!

Terjeszd fölédük köntösöd szegélyét,
Ne vesszen el rossz földünkről a szépség!
Hiszen már a bölcsőben keserű
Nyálát köpi rájuk a Hétfejű,
És góggel, szabadon
Terpeszkedik az iskolapadon.

A korty ital, a mindennapi étel
Morzsáiban is ott lappang a métely,
A zengő szó, a kattogó betű
Katedráin ő ül, a Hétfejű.
Böfögő bendeje
Szűzek és ifjak húzával tele.

Hogy óvjuk őket a szelíd szélről is,
Mikor ellenség a bizalmas ő is!
S a legellenség ő szegény maga,
A balga szűz, - ó, Szűzek Csillaga,
Segíts, vagy újra jön
A vízözön, jaj, a szennyvíz-özön.

De kit szent ujjad illet egyszer áldón:
E szép hulláktól balzsamos világon
Szeplőtlen lábbal úgy lebeg tova,
Ha könnyet harmatoz is mosolya,
Mint a májusi szél
Hervadt ibolyák tetemeinél.

BŰNÖSÖK MENEDÉKE

S hadd imádkozom a nem-szűzekért,
Hadd hozom el a bűnösök, a gyengék,
A Barabbás-üvöltők seregét,
A mosdótálas Pilátusok rendjét.
A farizeusok, a vámosok,
Írástudók és papifejedelmek,
Az inaszakadtak, a poklosok
Utánam mind elibéd seregelnék.

Könyörülj rajtuk, ó, könyörülj rajtunk,
Akik magunkon nem könyörülünk,
Ütődött-voltunk mélyéből sóhajtuk
A magasság arcába - s itt ülünk,
És szégyeneljük ezt a sóhajunkat,
S szégyeljük azt is, hogy szégyenkezünk,
És ássuk, egyre ássuk le magunkat
A mélybe. Jaj, kezdj valamit velünk!

Ó, hiszen halljuk berrenni az órát,
Állnánk is lábra, csak ne kellene
Elmetszeni a bűn köldökzsínórját.
Még mondanánk is bátran ellene,
De cselekedni - cselekedni már nem:
Az imavágy szívünkben fuvoláz,
De az U r a m -tól messze még az Á m e n ,
És b á n o m nélkül nincsen M e g b o c s á s s !

Úgy tátogunk az égre, mint a szomjas
Békák egy száraz kútban: Hol az Ujj,
Melytől a mindenség e rossz atomja,
Földünk tekéje mozdulni tanult?

Lenyűzött bőre vonagló húsával
Borzong előtte szívünk meztelenje:
Ha izzó késsel, ha tüzes husánggal,
Csak üssön, vágjon, de az elevenbe.

S ha majd a vér szeplőtelenre ázta
Az ideget, amit felzsongatott,
Kezed szórjon a pihegő barázda
Forró szívébe lüktető magot,
Az indulás piros kegyelme magját:
Küldj langy esőt a hulló mag elébe,
Ó, nem-szűzek, ó, betegek, ó, balgák,
Ó, te minden bűnösök menedéke!

BÖLCSESÉGNEK SZÉKE

Nagy Királynő, kit tizenkét
Csillag koronáz,
Jóságodhoz könyörög egy
Öreg iskolás.
Félve jön csak szívszorongva,
Olyan félszegen,
Mint egy gyermek, aki gyónni
Először megyen.

Félve jön, hogy eldadogja
Szíve vágyait,
Gyermeksége ötvenéves
Imádságait,
S amit akkor nem tudott és
Nem mert volna még:
Hogy a gyermekség malasztját
Küldje rá az ég.

Voltam én is gyöngye gyermek,
Fürge kisfiú,
Kölyök aztán, kezes-lábas,
Legény is, hiú.
Lettem aztán java-férfi,
Rendes mégpedig:
Akiből tizenkettőből
Egy tucat telik.

Aztán Isten tudja, hogy, de
Úgy kerülközött,
Mester lettem, számadó a
Báránycák között,
Terelgettem, tanítottam,
Úgy, amint való,
Még tekintélyt is szereztem,
Mint írástudó.

Sok tudós tudatlanokkal
Fújtam egy -követ.
Mennysországból is nem egyszer
Jött hozzám követ.
Tudom már, hogy nincsen új a
Forgó nap körén.
Hát most, Bölcseségnek Széke,
Hozzád jöttem én.

Öntsd belém a bölcseséget:
Úgy is mondanám,
Hogy a gyermekség malasztját
Esedezd le rám.
Engedd újra visszaélnem
Bokros éveim,
Lenni mint a régi kisdéd
Jézus térdein.

Aki bízó, aki tiszta,
Aki egyszerű,
S anyakézből édes neki
Ami keserű.
S ha elpilledt a játékban,
Csak egyet kíván:
Elaludni jó öledben
Édes jó Anyám.

ÁLDOTT AZ ASSZONYOK KÖZÖTT

Mentél, amerre húzódt az ösvény
Galileának napaszalta földjén.

És kivirágzott lépteid nyomán
A bokavérző Hegyes Tartomány.

A sziklák istenverte szurdokán
Tejarcú rózsát hajtott a bogáncs,

A kősziklából csorgó méz fakadt,
A ciszternákban élővíz patak.

S a porszemecskék, míg sarúdra lestek,
Tücsök módjára muzsikálni kezdtek.

Karjaid összefonva kebleden
Mentél s mosolyogtál édesdeden.

Mérhetetlenül mély volt és komoly
És mondhatatlan édes e mosoly.

Mentél. Fölötted a hallgatag égbolt.
A csepp angyalok, mint a rendelés szólt,

Elkuperodtak a sziklák közébe
Ujjacskáikat ajakukra téve.

A titokzatos Hang is hallgatott,
A Lélek, aki megárnyékozott,

És néma volt még Ő is, az Egyetlen,
A szíved alatt élő Érthetetlen.

Mentél, magad, és nem sejtette senki
A titkot, amely a mindent belengi.

Erzsébet sem, a meghitt asszonytestvér,
Még az sem, aki árva tűzhelyednél

Virrasztja jöttöd, az Elgyűrűzött:
Hogy áldott vagy az asszonyok között.

A KERESZTÚTON

Megy a Jézus a Kálváriára,
Fejében a töviskoronája.

Véres rózsák verték ki a testét.
Megy a Jézus, viszi a keresztyét.

Most először roskadt el alatta,
Vad pribékek keze fölrángatta.

Szeges szíjjak a húsába tépnek,
Borzalommal kísérik a népek.

Szeges szíjjak csontig elevenbe.
Jön az úton Szűzmária szembe.

A szeméből mennyek mosolyognak,
De szívében hét tűre pokolnak.

Nézi Jézust, nézi a keresztfát,
Azt a véres, verejtékes orcát,

Azt az Arcot, azt az édes-egyet,
Aki az ő testéből testedzett.

Kis Betlehem boldog éjjelében
Ő ringatta ámuló ölében,

Ő mosott rá, főzött és dagasztott,
Ágya szélén de hányszor virrasztott!

Ruhácskáit szőtte, fonta, foldta,
Haj pedig már akkor is de tudta...!

Ó hogy nézte távolodó képét,
Mikor elment, három éve, végkép!

Nézi most is, rogyadozó testtel,
Kicsi fiát a szörnyű kereszttel.

Nézi, nézi, fátyolódó szemmel.
Megy a Jézus, utána a tenger.

Véres úton, végestelen hosszan:
Tenger ember, férfi, gyerek, asszony,

Véres tajték veri ki a mesgyét.
Valamennyi viszi a keresztjét.

Nem hiányzik senki sem a sorból:
Legelől a tizenkét apostol,

Utánuk a számolatlan ezrek,
Ködbevesző végtelen keresztek.

Ott piheg a sok mái szegény is:
Édesapám, édesanyám, én is!

Hétfájdalmas, nézz ide miránk is,
Krisztus Anyja, légy a mi anyánk is!

SZENTOLVASÓ

Mikor a földbe bújtunk, mint a féreg,
S pokoltüzeket hullatott az ég,
S fejünk fölött zuhogott az ítélet,
(Tán csak az utolsóelőtti még!)

Mikor a falban elapadt víz-ér
S az izzó szálban kialudt a fény,
De jó volt a sötétben, kicsi úzér,
Ha megcsörrentél olyikunk kezén.

Öreg anyókák mormolós imája,
De mormolt akkor sok öreg legény,
Leheveredtünk börtönünk vackára,
A bugyor feneketlen fenekén,
Aludt az agyvelő is zsibbadozva,
Ima sem állt az ajkainkra más,
Csak e fölséges-egvügyű zsolozsma,
Csak ez az üdvözítő dadogás.

Benne van ebben a szent dadogásban
Amire szó és gondolat kevés.
Halál van benne és feltámadás van,
Gyereksírás és anyagügyöngés.
A kisdéd szól így, aki nem beszél még,
És aki már nem: aki haldokol,
Belemondod az emberlét egészét
És mindentől eloldatol.

KEGYES ISKOLÁK KIRÁLYNŐJE

Már vége a diákmisének,
És nem zsibong az orgona,
Lecsendesült a folyosókon
A futkosó zenebona.
Most jövök hozzád meditálni,
Kegyes Iskolák Asszonya.

Tömjénillattól, gyerekszagtól
A levegő még szinte dús,
Mosolyog tőle az oltáron
A könyves Kalazancius.
Ez az illat, ez a mosolygás:
Az otthon, amely visszahúz.

Visszaölel rövidnadrágost
És körszakállas vén fiút.
Itt akar mind lehelni újra
Valami édes-szomorút,
Valamit, ami nélkül nincsen,
- Ó véd meg ezt a csöpp odút!

A tavasz olajos esői
Ránk itt ömöltek pazarúl,
Embernek lenni itt tanultunk,
Szépen és jól és magyarul,
Mi és apáink, nagyapáink:
- Ó légy velünk most, hogy borúl!

Most mikor a kénköves pára
Falakon át is terjedez,
Szorongó kisfiúi orcánk
Öledre bújni gerjedez.
Az otthont, a mi otthonunkat,
Takard be jól - a tied ez!

Nézd, nézd, a kicsinyek szeméből
Most is a Jézus mosolyog,
De tiltanak már újra őket
Ölétől új apostolok.
Ó kicsi Jézus édesanyja,
Terjeszd fölénk fátyolod!

S lelkünkben is szítsd föl a lángot,
Mellyel belőled töltözött,
Hogy az legyünk, mivé a Krisztus
Királyi kardja felütött:
A férfiatlan korban férfi
S gyermek a gyermekek között.

MAGYAROK NAGYASSZONYA

*Édesanya, bódog Anya,
Virágszülő Szűz Mária.*

(Winkler-kódex)

Édesanya, boldog anya,
Virágszülő Szűzmária,
Világgraszült virágodnak,
Ajánlj minket szent Fiadnak.

Ha nem ajánlsz, hova menjünk?
Nincs egy izrom épség bennünk.
Minden épet, minden szépet
Fölfaltak a cudar évek.

Mind a tíz bűnnel komáztunk,
Belzebúbbal paroláztunk,
Ami csepp jó maradt bennünk,
Lemarta az idegen bűn.

Csúfra mégis megmaradtunk,
Nem nyílt meg a föld alattunk,
Kikerültük a koporsót,
Itt vagyunk most, legutolsók,

Legutolsók a világnak,
Kik a szívünkbe nem látnak,
De tenálad, Asszonyunknál,
Tudjuk, hogy csak irgalom vár.

Eddig is mint nyitott könyvben,
Úgy olvastál a szívünkben.
Bűneinket végigsírtad,
De ítélni föl nem írtad.

Te látod, hogy szívünk marja
A bűnbánat jeges karma,
Pislog már a keserűség
Hamvából a régi hűség.

Már a régi hit is mozdul,
A meleg vér meg-megpozsdul.
Ami szégyenünkre váltott,
Szemünkről már hull a hályog.

Látjuk már, hogy mi rossz, mi jó;
Tudjuk, mi féltetni való.
Sereglünk a Krisztus elé,
De hogy álljunk szeme elé?

Mit mondjunk, ha reá kérdez?
Szólj helyettünk, anyánk édes,
Annyit mondj csak: rosszak vagyunk,
De mégis a tied vagyunk.

AZ IGAZI MÁRIA

Ó Máriák,
Besnyőn és Somlyóban és Pócson és Cellben,
Lorettóban, Lourdesban, Fatimában, a Kármelen és
Athoson,

Guadalupén és Nagasakiban,
akiknek arca elé ezerével özönlik az emberiség,
és bicskát ránt a csíki legény,
hogy az ő zászlója mehessen a körmenet élén,
és hadra kel a két spanyol falu népe,
hogy az igazi Mária melyiküké, -
ó Máriák,
míg ti a tömjén lengő magasában
a fogadalmi táblácskák aranyos koszorúja között,
megbújva az ügyetlenkezű hajdani mester századok
feketített vonalaiban,
megértőn mosolyogtok,
ti fakuló fekete Máriák,
tudjátok-e, mik vagytok az emberiségnek?

Ti vagytok a Dallam, a Szín, a Szabadság,
a ritmus eloldó lebegése,
elengedés, magafeledés,
az Ünnepe.

Akik azt hiszik, élnek
(élnek, hogy dolgozhassanak,
s dolgoznak, hogy élhessenek),
akik tesznek, hogy tegyenek
(magot a földbe: szem legyen,
szemet a gépbe: mag legyen,
vetés, aratás - aratás; vetés),
akik vannak, de nincsenek,
(életük úgy folyik el:
sekély és szomorú patak,

világtalan barlang ölén
halálzagú posvány felé) -
akiknek ablaka zárt üvegét
ha megrezzeneti egy véletlenül arra tévedt tudóvész
napsugár,
riadtan szegez be a megereszkedett táblát,
mert reszketnek a piros levegő
ismeretlen veszélyeitől -
ezeknek a mostoha gyermekeknek,
az alvajáróknak és halvaélőknek,
ó Máriák,
ó búcsúk, processziók, litániák,
rózsafüzérek, érmek, skapulárek,
zászlók, gyertyák, orgona, tömjén,
közös-ének, közös-imádság, egy-élet, egy halái,
egy-Isten, egy Anya,
egyetlen Szépség, -
ti vagytok az élet,
az emberi, isteni élet,
ó igazi Szűzmáriák!

Mert bennetek, ó ügyefogyott Máriácskák,
elfátyolozva, elemberezítve
otthonosan, nekünkvalón lakozik közöttünk
Örömünknek Oka:

az igazi Mária,
akit a művész Isten festett a teremtés vásznára
öröktől,
emberek örömének,
áhitatúl az angyaloknak,
önnön magának gyönyörűségül,
akin az Örök Atya szeme elmosolyodjék,
mint mikor a tökéletes művész a tökéletes műben
dédelgető pillantással símogat végig százszor is egy
alakot,
aminek szépsége még neki is titokzatos, -
az igazi, igazi Mária,

akinek Krisztus-símogató tenyerére letette az Isten
mind, ami jót szánt a világnak,
hogy hintse, öntse, ontsa ránk,
a vízözönnél özönből özönnel
édesanyai szíve szerint, -
az igazi, igazi, igazi Mária,
akinek az élő Krisztus,
ülvén az Atyának jobbja felől,
szent sebeinek híborában,
amikor nagyon elnehezedik a szíve
teméntelen bűneink láttán,
ölébe hajtsa szent fejét
s megengesztelődve ülhessen vissza a mennyei trónra
és irgalommal nézzen újra ránk,
most és halálunk óráján. Amen.

PITYPANG

Hadd utánozom a régi mestert,
Ki mikor oltárképet festett,
Mint szolgát vagy közkatonát
Odacsempészte önmagát.

Én is, hogy elérzékenyedve
Fonom rá faragott fejedre
E kúsza vadvirágfűzért,
Hadd ejtek egy szót magamért.

Bizony nem voltam hajdanában
Nagyon beszédes az imában.
Többet beszélt hozzám az Úr,
Mint hozzá én, hálátlanul.

Gyerek is van (gond a szülőnek),
Hogy a szava későre jó meg,
Addig csak hallgat és hebeg.
- Isten előtt ki nem gyerek?

Gyerek én is, néma, esetlen,
Imádkozásra tehetetlen,
S néma gyerekek - odaát! -
Anyja megérti a szavát.

Én Édesanyám, te megérted
Ezt a furcsa kéz-láb beszédet,
Hogy térdedhez törleszkedem,
S öledbe fölkeredzkedem.

Ahhoz, kihez dadogni nem mer
A szavahíjjas férfiember,
Malaszttal teljes szent kezed
Szavak nélkül is elvezet.

Hogy hát egy ily énfajta fonnyadt
Pitypangot is láncomba fonjak,
És ő is testvérkéivel
Oltárodon hervadjon el:

Egyet kérek: ha önfeledve
Jézuskád ringatod öledbe,
Akkor, mit szépséged sugallt,
Zümmögd el néki ezt a dalt.

